

Η ΤΑΝ εκεί στή δεκαετία του '50, όταν τά «Καλαντζοπουλάκια» ήταν οί άδιαφιλονίκητοι πρωταγωνιστές του παιδικού μας θεάτρου, πού τότε δοκίμαζε τά πρώτα του έρασιτεχνικά, θά λέγαμε, άκόμα δήματά του. Λίγο άργότερα, όταν τά «Καλαντζοπουλάκια» έγκατέλειψαν τήν παιδική τους ηλικία, ή Μίρκα, ή μεγαλύτερη, άκολούθησε τόν έμπορικό κινηματογράφο τής δεκαετίας του '60, ώσπου τά ίχνη της χάνονται κάπου στήν Άμερική, κι ό Γιάννης, μετά άπό σπουδές στήν Πάντειο και στή δραματική σχολή, συνέχισε τό θέατρο, για μεγάλους αυτή τή φορά. Όμως, ύστερα άπό είκοσι περίπου χρόνια, τά «Καλαντζοπουλάκια» ξανασιμύουν, για να ξαναπαίξουν θέατρο για παιδιά όπως τότε, χωρίς να είναι πια παιδιά.

Τό άποτέλεσμα είναι τό «Θέατρο τής Νιότης», πού ήδη μετά άπό λίγων μηνών παραστάσεις με τό έργο «Τά καινούρια ρούχα του βασιλιά», βασισμένο πάνω στο όμώνυμο παραμύθι του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν και διασκευασμένο θεατρικά άπό τόν Γιάννη Καλαντζόπουλο, μπορεί να συγκαταλεγεί ανάμεσα στις παιδικές θεατρικές σκηνές πού ή δουλειά τους ξεχω-

Τά καινούρια ρούχα του Βασιλιά

Μιά άκόμα ενδιαφέρουσα δουλειά στο χώρο του παιδικού θεάτρου. Ξεχωρίζει κυρίως για τήν καινοτομία της ν' άπευθύνεται σε μεγαλύτερα παιδιά.

ας τών ανθρώπων, πού δέν είναι πια παιδιά, αλλά ούτε και καθόλου παιδιά. Νομίζουμε ότι σ' αυτήν τήν ηλικία πού αρχίζει ν' αναπτύσσεται και ή κρίση, δίνονται οί δυνατότητες να προετοιμαστούν καλοί και άπαιτητικοί θεατές. Άλλά τό «Θέατρο τής Νιότης» θ' άπευθύνεται και στα πολύ μικρά παιδιά τής προσχολικής ηλικίας. Έτσι, τό ρεπερτόριό μας θά περιλαμβάνει τρία έργα, για τίς τρεις διαφορετικές ηλικίες τών παιδιών και τών έφήβων.

» Ξεκινήσαμε με τό έργο «Τά καινούρια ρούχα του βασιλιά», για να συνεχίσουμε τό καλοκαίρι μ' ένα έντελώς πρωτότυπο έργο πού δέν έχει ξα-

πού παίχτηκε άπό τό «THEATRE DE FORAINE».

— Αλλά είναι τά σχέδια. Μίλησέ μου τώρα για τά «Καινούρια ρούχα του βασιλιά». Άλλωστε έχεις κάνει και τήν θεατρική διασκευή.

— Δέν είναι ή πρώτη φορά πού άνεβαίνει τό έργο αυτό. Τό είχε πρωτοπαίξει τό «Θεσσαλικό Θέατρο» σε σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου και μουσική Λουκιανού Κηλαηδόνη, συντελεστές πού χρησιμοποιήσαμε κι έμεις. Ήταν κάτι δοκιμασμένο, και για αρχή νομίστηκε ότι ήταν τό πιο κατάλληλο. Άλλωστε, ή σοβαρή δουλειά σε συνδυασμό με τό έργο πού θά έξυπηρετούσε τούς γενικούς στόχους μας, ήταν αυτό πού επιδιώκαμε και θά επιδιώκουμε.

— Τί άκριβώς, λοιπόν, λένε τά «Καινούρια ρούχα του βασιλιά» στα παιδιά;

— Λένε για έναν βασιλιά πού έχει μανία με τά ρούχα, πού δέν κάνει άλλη δουλειά άπό τό ν' αγοράζει ρούχα και να αλλάζει ρούχα, ξεδεύοντας μεγάλα ποσά, ενώ ό λαός του πεινάει. Τό μαθαίνουν δύο άπατεώνες και άποφασίζουν να κοροιδέσουν τόν βασιλιά και να του πάρουν χρήματα. Φτάνουν λοιπόν στο παλάτι, παριστάνοντας τούς ξακουστούς ύφαντές, και του λένε ότι θά του φτιάξουν τά πιο καταπληκτικά ρούχα πού φόρεσε ποτέ, με σκοπό βέβαια να μη του φτιάξουν τίποτε, αλλά να πάρουν τά χρήματα και να εξαφανιστούν. Ο βασιλιάς όμως, πού έχει επίσης μανία ν' άποκεφαλίζει για φύλλου πήδημα, τούς λέει ότι πρώτα πρέπει να του δώσουν τά καινούρια ρούχα και μετά να φύγουν. Έτσι οί δύο πονηροί ύφαντές σκαρφίζονται να του πούν ότι τό ύφασμα πού θά του φτιάξουν θά είναι άόρατο και μόνον οί άνάξιοι και οί ψευτες δέν μπορούν να τό δούν. Τά καινούρια ρούχα του ο βασιλιάς θά τά «φορέσει» στήν παρέλαση. Έτσι, όταν έρχεται ή ώρα, τόν γδύνουν κι έτσι έμφανίζεται στον λαό, πού δέν τά βλέπει και ρίχνει τόν βασιλιά.

» Έδώ θά πρέπει να πω ότι έκανα στή διασκευή μου μια άλλαγή. Στο παραμύθι, ό λαός κάνει πως βλέπει τά ρούχα του βασιλιά και μόνον ένα παιδάκι φωνάζει: «καλέ αυτός είναι γυμνός!».

— Τά παιδιά συμμετέχουν στήν παράσταση;

— Ναι. Κι όταν λέμε συμμετοχή, τό έννοούμε. Δηλαδή, στο τέλος, τά παιδιά παίζουν τά ίδια τόν λαό τής Άρτουρίας. Τί θά γίνει με τόν βασιλιά; Να τό έρώτημα στο οποίο έχουν ν' άπαντήσουν. Τότε αρχίζουν να διαφωνούν ή να συμφωνούν, κάποτε μάλιστα άνεβαίνουν και στή σκηνή, και τότε δέν ξεχωρίζουν άπό τούς ήθοποιούς.

Ε. Χ.

Η Μίρκα Καλαντζοπούλου, ή Αίμιλία Ύψηλάντη και ή Χριστίνα Αύλιανού σε μια σκηνή του έργου.

ρίζει. Και με μια διαφορά, ότι τό «Θέατρο τής Νιότης» — γι' αυτό έξάλλου τό όνόμασαν έτσι — άπευθύνεται όχι μόνο σε παιδιά, αλλά και σ' έφήβους άπό 13 μέχρι 20 χρόνων, κάτι πού γίνεται για πρώτη φορά στον θεατρικό μας χώρο.

Συζητώντας με τό ένα άπό τά δύο «Καλαντζοπουλάκια», τόν Γιάννη, πληροφορηθήκαμε αρκετά ενδιαφέροντα για τούς στόχους και τά σχέδια του «Θεάτρου τής Νιότης».

«Άποφασίσαμε να δημιουργήσουμε αυτό τό θέατρο», λέει ό Γιάννης Καλαντζόπουλος, «όχι για να προσθέσουμε ένα άκόμη παιδικό θέατρο στα τόσα πού υπάρχουν ήδη. Βλέπεις, τά πράγματα έχουν αρκετά αλλάξει άπό τό 1963, πού έγκατέλειψα εγώ τό παιδικό θέατρο και τήν παιδική ηλικία», προσθέτει χαριτολογώντας, για να συνεχίσει: «Ο σκοπός μας ήταν, βασικά, να καλύψουμε τό κενό πού υπάρχει στο θέατρο για τούς έφήβους τών 13-20 χρόνων. Κι αυτό γιατί πιστεύουμε ότι άλλες είναι οί άνάγκες και τά ενδιαφέροντα αυτής τής κατηγορί-

να παρουσιαστεί στήν Ελλάδα και τιτλοφορείται «Μπλέ άλογα σε πράσινο χορτάρι». Άν τά «Καινούρια ρούχα του βασιλιά» άπευθύνονται σε παιδιά, τά «Μπλέ άλογα σε πράσινο χορτάρι» είναι ακριβώς αυτό πού θέλουμε, ένα έργο για έφήβους, όπου πα-

Τής Έλενας Χουζούρη

ρουσιάζονται τά προβλήματα τής νεολαίας μέσα άπό ένα κολλάζ έτερόκλιτων στοιχείων με έσωτερική συνοχή. Η ρόκ είναι τό μουσικό φόντο του έργου, χωρίς όμως να λείπουν κι άλλες μουσικές φόρμες, όπως ή μπαρόκ.

» Τήν έρχόμενη χειμερινή σαιζόν θ' άνεβάσουμε τό έργο «Ο λύκος και τά 7 κατσικάκια» τών άδελφών Γκρίμ, ένα μιούζικαλ με κοινωνική σάτιρα για παιδιά τής προσχολικής ηλικίας. Έχουμε επίσης παραγγείλει ένα γαλλικό έργο για έφήβους πού θίγει προβλήματα νεολαιίστικα, κυρίως σχετικά με τόν έρωτα σ' αυτή τήν ηλικία,